

forslaget er affattet. Naar det høie Thing vedtager dette Endringsforslag under Nr. 5, har dette høie Thing med det Samme udtalt, at det negter Regjeringen Bemyndigelse til at dække Universitetets Underbalance af dets Kapitalformue, hvilket jeg lægger en vis Vægt paa bliver paa en tydelig og bestemt Maade vedtaget af dette Thing. Som jeg begyndte med, ser jeg mig ikke foranlediget til, paa dette Standpunkt af Diskussionen ialtsald, at tage Ordet om de øvrige Endringsforslag, som jeg har stillet. Jeg omtalte dem enkeltvis ved Sagens første Behandling, og jeg ser ingen Grund til, naar ikke Nødvendigheden skulde tvinge mig, at gjentage, hvad jeg dengang sagde.

Zernansen: Det er angaaende det af den høitærede Kirkeminister under Nr. 6 stillede Forslag, jeg gjerne vilde udbede mig Opmærksomhed for et Par smaa Bemærkninger. Det er, som man vil se, en Udgiftspost, der var foreslaaet af Ministeren, og som blev strøgen i det andet Thing, nemlig 2,500 Kr. til en Visitsatsreise i Grønland. I den Anledning har den høitærede Minister under denne Sags 1ste Behandling, hvor jeg ikke var tilstede, udtalt nogle Ord, som jeg haaber, at den høitærede Formand vil tillade mig at anføre efter Tidenden. Den høitærede Minister siger: „Det forekommer mig mærkeligt fra Repræsentationens Side, om Repræsentationen vilde negte Regjeringen de nødvendige Midler til at undersøge, hvorledes dens Embedsmænd handle i de Embeder, der ere dem betroede, og det er det, man gjør ved at negte denne Rejse til Grønland.“ Det var mod disse Ord, jeg vilde tillade mig nogle Indsigelser. Jeg tror, at de bero paa en urigtig Opfattelse fra den høitærede Ministers Side. Det har ganske vist ikke været Nogens Mening i det andet Thing, ligesaa lidt som det er min Mening, naar jeg agter at stemme imod dette Forslag, at ville negte Regjeringen Midler til at efterse, hvorledes dens Embedsmænd røgte de dem betroede Embeder; men efter hvad der er blevet udtalt i det andet Thing, hvis Forhandlinger i denne Henseende jeg har læst efter, har man der gjort den Betragtning gjældende, at Missionærerne egentlig ikke uden videre ere Statens Embedsmænd, og det ligger i Sagens Natur, at naar man tager Ordet „Mission“ i den Mening, hvori det egentlig bør tages, faa er det noget Andet end ligefrem at ansætte en Embedsmænd et eller andet Sted i et Embede. Den høitærede Minister har opfattet dette Forhold paa en anden Maade. I det andet Thing er det blevet anført, at man har villet hævde for den grønlandste Mission i alt Fald noget mere Uafhængighed overfor den grønlandste Handel, og ikke saaledes uden videre betragte den som et Tillæg til Handelen, ligesom man ogsaa har havt den Tanke at ville hævde Grønlanderne en national Ret

ligeoverfor den grønlandste Handel, og i denne Henseende er det, jeg tror, at man ser lidt fejl paa Missionen, naar man uden videre betragter den som en Embedsstilling. Missionen lader sig ikke udføre hos et Hedningefolk ved at sende theologiske Kandidater, f. Ex. endog med en daarlig Karakter, derhen en kort Tid, for at de derfra kunne vende tilbage igjen, som man mener, mere kvalificerede til Embeder hjemme i Moderlandet. Missionen kan ifølge sin Natur kun drives med det Maal for Øie, som enhver Mission hos et Hedningefolk, at en Mand med Kjærlighed til dette Folk og besjælet af oprigtig Sver for at bibringe det Kristendommen, gaar derhen og offerer sit Liv for den Opgave at lære at kjende Folket tilbunds og lære at hjælpe det saaledes tilrette, at det omsider kan hjælpe sig selv. Saaledes er Missionen breven — det lærer Kirkehistorien — gennem alle Tider, hvor den er lykkedes, og hvor den har været til Belsignelse. Det er blevet anført i det andet Thing som en af Grundene til at forkaste Forslaget, at den Mand, der for Tiden beskæftiger sig med Missionen, er gaaet derop af andre Grunde end de fleste Andre, idet han ligefrem af Kjærlighed til Grønlanderne har offeret og lader til at ville vedblive at offer sit hele Liv til Missionens Tjeneste, og man har ment, at han er aldeles uvidende om denne Sendelse og slet ikke har noget Begreb om, hvad der her foregaar. Det er ikke Meningen, at man vil kaste Brag paa den Mand, Regjeringen vil sende derop; han kan maasse være meget godt skicket til en saadan Gjerning. Man har ikke villet negte Bevillingen, men blot villet udsætte den, indtil man kunde faae de Oplysninger, man maatte anse for nødvendige for at kunne stemme for den. Det var kun disse Bemærkninger, jeg vilde tillade mig ligeoverfor den høitærede Ministers Udtryk, der forekom mig vel stærke og vistnok bero paa en noget urigtig Opfattelse fra den høitærede Ministers Side.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Jeg vil ikke negte, at jeg tror, det erede Medlem, som nu satte sig, opfatter disse Forhold temmelig feilagtigt. Her er ikke Tale om en Mission i den Betydning af Ordet, han omtalte; her er ikke Tale om at sende danske Mænd ud for at omvende Hedningefolk. Den grønlandste Befolkning, som lever i de danske Kolonier, ere Kristne allesammen og har været det i lange Tider. Det er et Spørgsmaal, om det er et fuldstændig adækvat Udtryk at kalde det „den grønlandste Mission“; det har beholdt det gamle Udtryk, fordi det fra Først af var en virkelig Hedningemission, men det er det virkelig ikke længere. Dette siger jeg for at gjøre det klart for de erede Medlemmer, at de ikke maa lægge for megen Vægt paa et enkelt Ord, som fra gammel Tid er